

Znak velkého Svatého

Zeptáte-li se jich na cokoliv
a oni pokývnu hlavou,
znamená to ano.
Nerozumějte tomu špatně.
Když pokývnu takto,
znamená to „ano“!
Když jsem tedy přijela
poprvé, vždy jsem měla
problém. Řekla jsem:
„Chci jen dvě placky.
Proč mi je nedáte?“
Protože on kýval takto.
A já jsem řekla:
„Viděla jsem, že je tam máte.
To jsou placky.“
a on takto pokýval hlavou.
Řekla jsem tedy:
„Dobrá, obsloužím se sama!“
Je to velice roztomilé.
Řeknu vám,
že čapáti v Himálaji
jsou nejlepší jídlo na světě.
Po čtyřiceti
kilometrech chůze,
s prázdným žaludkem,
se to stává
zlatou delikatesou.
Nemusíte být reinkarnovaná
zlatá opice nebo něco,
abyste si užívali,
protože to je skutečně,
skutečně, výborné.
A nikdy se toho nepřejíte.
Ale problém je,
že oni toho nikdy neměli
také dost.
Vždy máte tedy pocit,
že nemáte dost.
A můžete se těšit
k dalšímu krámku
nebo někam jinam,
abyste si zase dali čapáti.
A řeknu vám upřímně, že
jsem si nikdy nepochutnala
tak, jako v Indii.
Vše tam chutnalo tak dobře.
Och, Bože!
Protože všude musíte

chodit pěšky
a spálíte
všechnu tu energii z mouky.
A jakmile budete
mít možnost něco sehnat,
což může být třicet, čtyřicet
kilometrů daleko,
budete si vše vážít.
A i když to najdete,
pokud tam nebyl někdo
před vámi.
Většina lidí si tedy musí
nosit něco s sebou,
například sušenky,
velice lehké, nebo mouku
a pak přidají trochu soli,
mohou-li.
Pokud ne, nenesí ani sůl.
Já jsem nosila sůl ve velice
malém igelitovém pytlíčku.
Kam jsem přišla,
znovu jsem si ho naplnila,
když byl prázdný, protože
jsem toho nemohla nosit moc.
Asi jen třicet dekagramů
mouky, nebo tak nějak.
Čtvrt libry, tak nějak,
a to stačí.
A pak jen jeden pytel,
takto malý,
a malý balíček soli.
A kamkoliv jdete,
je tam voda.
Pokud ne ze sněhu,
pak z řeky Gangy
a od lidí.
Všude je hodně řek.
To je tedy vše, co musíte
v Himálaji nosit.
Tedy přesto, že byl král,
myslím, že musel podstoupit
mnoho útrap,
aby našel zlaté ovoce.
Nevím, proč nepodstoupil
mnoho útrap,
aby našel osvětlení.
Tak by se stal Buddhou,
místo toho, aby tam
trávil veškerý čas
a dobýval zlatého jelena

nebo soupeřil s opicí
o ovoce a podobné věci
pod jeho důstojnost.
Máme už dost Himaláje,
nebo ne?
Protože já vím,
že jsou mnozí z vás zvědaví
a chtějí vědět, jaké to tam je.
Nejsem skutečně schopna
popsat to slovy.
Ale jsou krásné,
jsou to krásné hory,
nejkrásnější hory,
jaké jsem kdy viděla.
Protože jsou jako,
ty kopce jsou jako toto,
jeden za druhým, takto.
A pak jsou všechny
pokryté sněhem
bílým, jako bavlník.
Nikdo tam nikdy nevkročil,
ani zvířata, nic.
Je tedy jako toto,
rovný, hladký a měkký,
jako pokrývka tady.
A pak se z té bílé
tyčí stále zelené borovice,
přímo
k tyrkysově modrému nebi.
Je to tak nádherné.
Někdy jsem tam jen stála
a pozorovala v údivu.
I kdyby jste to vyfotili
nebo natočili na video,
nikdy by to nebylo stejné.
A vzduch je tak čistý,
že byste ho mohli jíst.
Proto jsem zřejmě
v Himálaji
neměla nikdy hlad.
A nemusela jsem nosit
hodně jídla.
A někdy jsem chodila
bez jídla.
Moc mě to neovlivnilo.
Někteří himálajští Místři
nebo jogíni,
tam vůbec nejedli.
Říkáme jim
„breathariáni“ nebo „airiáni“.

Jedí vzduch.
To je pravda, to je pravda.
Mají speciální techniku,
aby se zhluboka nadechli,
určitým způsobem,
aby neměli pocit hladu.
A mnozí jogíni
nenosí dokonce oblečení,
protože, když tam byli
dlouho,
jejich oblečení...
také časem „proděravělo“,
jako to moje,
„děravé“ oblečení.
A když tam bylo mnoho
„děr“, bylo příliš „děravé“,
pak ho museli odložit.
A pak museli vyvinout
tumo teplo.
Teplo ze solar plexu.
Musíte vyvolat solar
ve své břišní dutině tady,
abyste zahřáli celé tělo.
Většinou jsou tedy
velice růžoví, velice zdraví
a také tlustí.
Jedí jen vzduch,
jsou velice růžoví a tlustí.
Nenosí žádné oblečení,
chodí jen tak.
A když jdete v Indii,
jako žena, sama,
lidé vás nerespektují.
Já nevím proč.
Když jste v Indii žena,
musíte jít ven
se svým bratrem, sestrou,
dcerou, psem,
kočkou, kýmkoliv.
Jen nebuďte sama.
Já jsem to nevěděla.
A neměla jsem žádného
společníka, všude jsem tedy
musela chodit sama.
Někdy jsem se setkala
s problémy,
ale nebylo jich moc.
Zvládnou to – Kung Fu.
Chcete-li vyrazit samotné,
buďte připravené.

Naučte se karate, nebo něco.
Nedělám si legraci.
Já si obléknu své
mnišské oblečení,
šafránové roucho,
aby pochopili,
že se ode mne mají držet dál.
Byla jsem už vysvěcená
podle tibetských tradic
a hinduistických tradic,
jako mniška, jako jeptiška,
ale nechtěla jsem být
příliš nápadná, proto jsem
nosila obyčejné oblečení.
A komáři.
V Himálaji ne, ale
na některých místech, také
svatých, jako Benares. Páni.
Komáři tak velcí,
mysleli byste si, že na vašem
těle přistává letadlo!
Ano, udělají si
z vašeho těla letiště, víte?
Přistávají jeden za druhým,
v různých hodinách, a vůbec
ne podle letového řádu.
Musíte se tedy ochraňovat,
vydáte-li se tam se sítí
proti komárům nebo
repelentem proti komárům.
Protože oni si opravdu
myslí, že vaše tělo
je letiště.
A ti komáři byli tak velcí.
Pamatuji si, v Benares
byli takto velcí komáři.
Páni! Já jsem velice malá,
proto mi připadá vše velké.
Není snadné koupit si
repelent proti komárům,
ať jdete kamkoliv,
obzvláště když jste sešli
z Himalájí.
A vydáváte-li se do Himalájí
a vrátíte se, cítíte se zvláště,
jako byste kráčeli na obláčku
nebo něco takového.
Nejspíš je tam jiný vzduch,
tak řídký a čistý.
Je tedy tolik věcí,

na které musíte myslet.
A nejsou tam toalety,
dámy a páni.
Normálně bych počkala
až se setmí a šla ven.
Ale když slyšíte
řev medvěda nebo něčeho
jiného,
pak na vše zapomenete.
A buďte běžíte,
nebo umrznete.
Protože v noci tam
není ani elektřina.
A nemáte vždy dost baterií
do baterky.
A po té, co se vyšplháte
několik set kilometrů do hor,
pak bude baterka
také nefunkční.
Jelikož je těžká,
je to další zátěž.
Vše musí jít.
Stejně je to s osvětlením,
čím výše jdeme, tím méně
toho s sebou můžeme nést.
Musíme to prostě odhodit,
nebo se tam zastavíme.
Velmi, velmi se to podobá
této situaci.
Nikdo mi neřekl,
neber si to, neber si tamto,
ale sama jsem to vyhodila,
protože jsem to
už nemohla unést.
Čím výše se dostáváte,
tím těžšími se věci stávají.
Možná díky gravitaci,
nebo proto,
že těžknou vaše nohy
a opuchají díky roztátému
sněhu ve vašich botách.
Nebo možná proto,
že nejíte dostatečně výživně.
Nebo je možná příliš chladno
a vy vydáte energii rychleji,
než normálně.
Nebo kvůli čemu?
Výšce a únavě, také.
Byla to ale legrace,
protože tehdy jsem měla

v mé mysli jen Boha.
Neměla jsem vůbec strach,
nepřemýšlela jsem jakoby
byla moje mysl otupělá
strachem, nic takového!
Ale kdybyste mě požádali,
abych se tam vrátila,
ne, ne, ne.
I kdybyste mi dali
milion dolarů,
nešla bych tam znovu.
Teď o tom přemýšlím,
je to tak děsivé!
Musela jsem být slepá a
hluchá, že jsem se tam vydala
sama a chodila takto sama
hodně kilometrů v horách,
abych našla mistry nebo
požehnání Boha nebo co.
Na každé svaté místo v Indii,
když jsem mohla,
vydala jsem se tam.
A neměla jsem společnost,
musela jsem jít tedy sama.
A když jdete sami,
je to riskantní,
ale Bůh ochraňuje
slepé, jako jsem byla já.
Nic se tedy nestalo.
Vrátila jsem se a mohu se
s vámi vidět. Díky Bohu!
Stěžujete-li si tady na stan,
alespoň máte stan.
Tehdy jsem ho neměla,
ani bych ho neunesla.
Toto už je tedy dobré,
velmi dobré.
Tehdy bych si přála stan,
abych měla nějaké soukromí.
Nikdy jsem ho neměla.
Vždy jsem musela
čekat na noc.
Nebo jsem musela jít
velice daleko, na odlehlé
místo, abych se omyla,
nebo tak něco.
Zvláště během sezóny poutí,
miliony lidí jsou všude,
kde je to svaté a známé.
Nemáte tedy téměř

žádné soukromí
a učíte se adaptovat.
Použijete cokoliv, co vás
zahalí, jako stráž,
abyste se mohli umýt.
Nebo se koupete oblečení
v ledové vodě,
vyskočíte z ní, jakmile
napočítáte do pěti,
protože ta voda je jako led,
je asi na nule.
Právě ztála z ledové skály,
například v Gangotri.
Gangotri je místo, odkud,
jak lidé věří, vytéká
řeka Ganga.
A opravdu to tam je.
Je to pramen řeky Gangy.
A když tam jdete,
uvidíte řeku,
vodu vytékající z hory,
taje tam z ledu
a hned teče dolů
a padá tam dolů.
Voda je tam tedy kolem nuly.
Kdyby to nebyl
tak strmý sklon,
myslím,
že by voda ani netekla.
Ta proudící voda
to udržuje v tekutém stavu.
Myslím si to. Jinak
by byl všude jen led.
Protože jde o šikmý sklon,
z hor až k rovině,
proto voda padá dolů.
A když vyjde trochu slunce,
voda roztaje
a tvoří řeku Gangu.
Lidé sem tedy přicházeli
a koupali se, aby očistili své
hříchů. Já tedy věřím, že mé
hříchů byly také očištěny,
protože jsem se tam také
koupala. Ale počítala jsem
do pěti a vyskočila ven.
Protože, kdybyste čekali
do šesti, pak byste zemřeli.
Stala by se z vás kostka ledu
a nikdy byste se nedostali

ven. Je to opravdu mrazivé.
A nemáte žádnou sprchu, nic,
musíte skočit oblečení
rovnou do řeky.
Také jsem si myla vlasy,
protože jsem měla strach,
že by v nich mohl být hřích.
Myla jsem si tedy vlasy, vše,
a bylo to tak studené.
Opravdu musíte počítat.
Máte obavu,
že kdybyste nepočítali,
zůstali byste tam napořád,
nebo by vás to odneslo.
Protože by zmrzlo,
celé tělo by najednou
ztuhlo.
Musíte tedy rychle vyskočit,
a musíte počkat,
dokud nezačne svítit slunce,
abyste se mohli koupat.
Kdyby nesvítilo slunce,
skončili jste.
Když jsem tedy z vody
vyskočila, z ledové vody
na slunce, páni!
Bylo jo jako by celé tělo
rozkvétalo s květinami.
Ano, ano. Všechny buňky.
Cítíte se skvěle.
Udělal jsem to tedy
ještě třikrát.
Jen abych se ujistila,
že všechny hříchů
jsou smyty.
Nikdy jsem nevěděla,
kolik hříchů mám,
smyla jsem je tedy všechny,
hlavu i palce u nohy.